

RÄTTIGHETSFÖRKLARING FÖR BARN MED PROBLEMSKAPANDE BETEENDEN

Om vi inte börjar handla rätt mot barn med sociala, känslomässiga och beteendemässiga problem kommer vi att fortsätta att förlora dem i en häpnadsväckande takt. Att handla rätt är inte ett val ... det är en absolut nödvändighet. Det finns liv i vågskålen och vi behöver alla göra vad vi kan för att säkerställa att dessa liv inte går förlorade.

Barn med problemskapande beteenden har rätten:

- Att få sina problemskapande beteenden förstådda som en form av utvecklingsförsening inom områdena flexibilitet/anpassningsförmåga, frustrationstolerans och problemlösning.
- Att få människor - föräldrar, lärare, praktiker inom psykiatri, läkare, handledare ... alla - att förstå att problemskapande beteenden lika mycket är en form av utvecklingsförsening som förseningar inom läsning, skrivning och räkning och förtjänar samma medkänsla och förhållningssätt som dessa andra kognitiva förseningar.
- Att inte kontraproduktivt kallas ouppfostrade, bortskämda, manipulativa, uppmärksamhetsökande, hotande, gränstestande eller omotiverade.
- Att få vuxna att förstå att problemskapande beteenden sker som svar på specifika olösta problem som läxläsning, tid vid dator/TV, tandborstning, val av kläder, samspel med syskon och så vidare och att dessa olösta problem vanligtvis är i allra högsta grad förutsägbara och därför kan lösas förebyggande.
- Att få vuxna att förstå att det primära målet för intervention är att i samarbete lösa dessa problem på sätt som är realistiska och ömsesidigt tillfredställande och som gör att de inte längre framkallar problemskapande beteenden.
- Att få vuxna (och klasskamrater) att förstå att time-out, kvarsittning, avstängning, relegering och isolering inte löser problem eller är "karaktärsdanande" utan ganska ofta förvärrar det hela.
- Att få vuxna att vara genuint intresserade av deras angelägenheter eller perspektiv och att se dessa angelägenheter och perspektiv som legitima, viktiga och värda att klargöra och lyssna på.
- Att få ha vuxna i sina liv som inte tar till fysiska åtgärder och som har kunskap om och är kunniga i andra sätt att lösa problem.
- Att få ha vuxna som, hellre än att insistera på att auktoriteter blint ska lydas, förstår att samarbetsinriktad problemlösning är vad som förbereder barn för de krav de kommer att möta i den verkliga världen.
- Att få vuxna att förstå att det är farligt att blint lyda auktoriteter och att livet i den verkliga världen kräver förmåga att uttrycka egna angelägenheter, lyssna på andras angelägenheter och arbeta i riktning mot ömsesidigt tillfredställande lösningar.

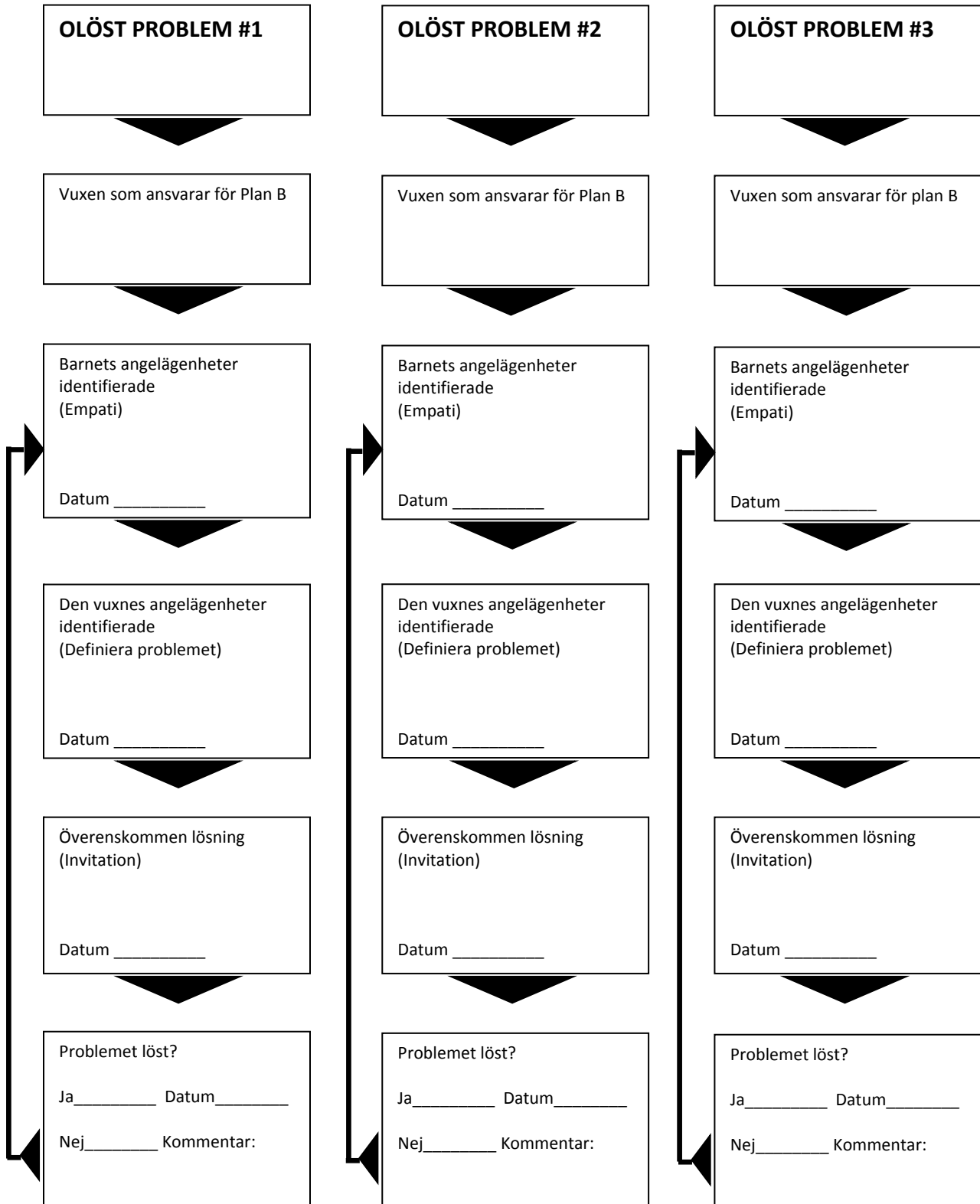
 Lives in the Balance

www.livesinthebalance.org

© Ross W. Greene, Ph.D.

PLAN B FLÖDESSCHEMA (7-12-10)

Barnets namn _____ Datum _____

Plan B Snabbguide

EMPATI

Innehåll/mål:

Samla information om och få en klar uppfattning om barnets angelägenhet eller perspektiv på det olösta problem som ni diskuterar.

Ord:

Inledande fråga (neutral observation): Jag har lagt märke till att (infoga olöst problem) ... Vad är det som händer?

Sök information:

Innehåller vanligtvis reflekterande lyssnande och klagörande frågor, samlande av information relaterad till det olösta problemets vem, vad, var och när, fråga till barnet om vad han/hon tänker mitt i det olösta problemet och varför problemet sker under vissa omständigheter och inte under andra.

Mer hjälp:

– Om du inte vet vad du ska säga härnäst, vill ha mer information eller är förbryllad över något barnet har sagt, säg:

- "Hur kommer det sig?"
- "Jag är förvirrad."
- "Jag förstår inte riktigt."
- "Kan du berätta mer om det där?"
- "Låt mig tänka på det en stund."

– Om barnet inte säger något eller säger "jag vet inte", försök att lista ut varför:

- Kanske var det olösta problemet inte fritt från beskrivning av problematiska beteenden eller av vuxnas teorier, var "hopklumpat" istället för uppdelat eller var inte specifikt
- Kanske du använder Krisplan B (istället för Förebyggande Plan B)
- Kanske du använder Plan A
- Kanske han faktiskt inte vet
- Kanske han behöver få problemet nedbrutet till sina beståndsdelar
- Kanske han behöver tid att tänka

Vad du tänker:

"Vad är det jag ännu inte förstår om barnets angelägenhet eller perspektiv? Vad är det jag ännu inte begriper? Vad behöver jag fråga för att förstå bättre?"

Du ska inte...

- hoppa över Empatisteget
- anta att du redan vet vad som är angeläget för barnet och behandla Empatisteget som en formalitet
- rusa igenom Empatisteget
- lämna Empatisteget innan du fullständigt förstår barnets angelägenhet eller perspektiv
- tala om lösningar redan nu

DEFINIERA PROBLEMET

Innehåll/mål:

Ta upp vad som är angeläget för den andra parten (ofta den vuxne) för beaktande.

Ord:

"Saken är den att (infoga vad som är angeläget för den vuxne)..." eller "Mitt bekymmer är... (infoga vad som är angeläget för den vuxne)..."

Mer hjälp:

De flesta av de vuxnas angelägenheter tillhör en av dessa två kategorier:

- Hur problemet påverkar barnet
- Hur problemet påverkar andra

Vad du tänker:

"Har jag varit tydlig med vad som är angeläget för mig? Förstår barnet vad jag har sagt?"

Du ska inte...

- börja prata om lösningar ännu
- predika, döma, föreläsa, använda sarkasmer

INVITATION

Innehåll/mål:

Utväxla idéer om lösningar som är realistiska (vilket betyder att båda parter kan göra det de kommer överens om) och ömsesidigt tillfredställande (vilket betyder att lösningen verkligen tar hänsyn till vad som är angeläget för båda parter).

Ord:

Upprepa de angelägenheter som identifierades i de två första stegen, vanligtvis genom att börja med "Jag undrar om det finns ett sätt ..."

Mer hjälp:

- Håll dig till angelägenheterna som identifierades i de första två stegen.
- Även om det är en god idé att ge barnet första chansen att föreslå en lösning så är det ett lagarbete att arbeta fram lösningar.
- Det är en bra idé att överväga vad oddset är för att en viss lösning verkligen fungerar ... om du tror att oddset är lägre än 60-70 procent så fundera på vad det är som gör dig skeptisk och prata om det.
- Det här steget slutar alltid med en överenskommelse om att återvända till Plan B om det visar sig att den första lösningen inte fungerar.

Vad du tänker:

"Har jag sammanfattat bådas angelägenheter på rätt sätt? Har jag verkligen tagit hänsyn till om båda parter kan göra det de kommit överens om? Utgår lösningen verkligen från båda parter angelägenheter? Vad uppskattar jag att oddset är för att den här lösningen kommer att fungera?"

Du ska inte...

- rusa igenom det här steget heller
- ge dig in på det här steget med förutbestämda, "smarta" lösningar
- avsluta med lösningar som inte kan genomföras av båda parter i verkligheten
- avsluta med lösningar som inte tar hänsyn till vad som är angeläget för båda parter